

това слѣзе по друга и пропълзя надъ скривалището, покрай муцунката на малкото зайче. Но то си легеше, безъ да мръдне, дори не мигна.

Скоро то чу едно страшно шумоление на листата въ ближния храсталакъ. Това бѣше необикновенъ, непрекъсващъ звукъ и макаръ че се чуваше ту тукъ, ту тамъ, като все се приближаваше, но не се чуваше тропотъ на крака. Зайчето бѣше преживѣло цѣлия си животъ досега изъ тревата (а то бѣше вече тринедѣлно), но нищо подобно не бѣ чувало. Разбира се, че неговото любопитство бѣше силно възбудено. Майка му бѣше поржчала да лежи мирно въ случай на опасностъ, а този страненъ шумъ, при който не се чува тропотъ на крака, навѣрно не крие въ себе си никаква опасностъ. . .

Тихиятъ шумъ се чу съвсемъ наблизу, после се чу вдѣсно, следъ това още по-близо и, най-после като че ли почна да се отдалечава. Ушенцето знаеше, какъ трѣбва да постъпи въ такъвъ случай. То вече не е дете и негова длъжностъ е да узнае, каква е тая работа. То полекичка издигна своето топчесто тѣлце на кжситѣ си космати крачета, подаде кржглата си главичка изподъ покриващитѣ го листа и погледна навънъ въ гората. Но едва мръдна, и шумътъ престана. Като не виждаше нищо наоколо си, то се реши да направи крачка напредъ, за да разгледа по-добре, но изведнажъ се намѣри срещу една грамадна черна змия!

„Мамо!“ — изписка то, изплашено до смъртъ, когато чудовището се хвърли върху него. То се опита да избѣга съ всичкитѣ си бебешки сили. Но въ сжщия мигъ змията заби зжбитѣ си въ ухото му и обви горкото зайче съ своитѣ обржчи, съ намѣрение да си излапа малкото зайче, намѣрено отъ нея тъкмо за обѣдъ.